

Із циклу «Балада солдатів»

Якщо люди – прах, і банкує страх, і поля засіваються мертвими,
Зійде там навесні, як у дикому сні,
легіон злих опудал з метлами,
Якщо батальйон пішов на бульйон,
а в котлі кипить каша з зеками,
То в очах царя червона зоря,
ї геть біжить відображення з дзеркала.

Якщо партактив з рук годує чортів, а дияволу суне причастя,
Та ідуть раби міряти гроби, щоб у них, як на зоні, чалитись,
І горить вогонь, б'є в убивчий гонг,
їсть будинки й божі створіння,
То душа царя, гола і стара, не душа, а золи роїння.

Псячий череп, диба та Малюта.
Виводи на двір родину, боярин,
Прикопаємо в Бабинім Ярі,
Черв'яки повзуть по трупах, ще й змії,
Ось і я роблю те, що добре вмію.

Якщо світ – лубок, цар – то майже бог,
бог – то майже цар, тільки в небі він,
То рабам не вистачить домовин, їй-бо, лягнуть стервом,
наче і не були,
Стане партактив сам себе пекти,
і поля більш не будуть тирами,
І блисне вінець гаслом «Все, кінець»,
побіжить внизу рядок титрами.

– Може статись, – шкірить цар зуби, –
Він правий, той Каїн, пан згуби,
Першим треба камінці брати,
Ми, царі, не вартові браттям,
Ми, царі...

Знов вишкіря зуби
Голий череп – кістяний, грубий.
Важить, лічить смерть царів, мірить,
Кожен робить те, що добре вміє.

Балада чудовиська

Ось «Р», писав Бредбері, значить «ракета»,
а «В» значить «вобла», а може, не вобла,
Дивись, як із тумбочки, як з-під паркету воно вилізає,
стожевно та обло,

В контактах і чатах чудовисько рика,
чудовиську в телику тісно, хоч трісни,

І дибки бруківка стає на загривку,
яку сильний вибух висмикує з місця.

Чудовисько лізе зі сварок негайно,
в мовчанні ховається, днює й ночує,
Себе у промови вождя одягає, говорить саме і саме себе чує,

Рве в клапті родини і дружбу, і пам'ять,
жере почуття і думки, ще й ригає,
А те, що любили, трималися, спали,
то вже не на часі, не допомагає,

І діти загиблі його не турбують, і вбиті дорослі його не бентежать,
Зате туго віжжі натягнуті будуть,
зате порубають гаї – хай полежать!

Чудовисько лізе зі шторму істерик,
із валу депресій, дев'ятого валу,
Так з піни Венера виходить на берег,
їй піна солодка, їй піни замало,

Все піна повинна узяти до ладу,
щоб всесвіт у піну без виходу вдерся,
І треба одразу гуртом невідкладно,
і треба отут, а не десь там, не десь там.

Стою біля дзеркала – наче залізо,
холодна душа і важка, наче камінь,
Чудовисько лізе з очей моїх, лізе, бажає на волю.
Мовчу, не пускаю.

Касида слів

Холодно влітку, мов кригою миють,
крикнув би вголос, та звуки німіють,
Ложкою меду в бочці помиїв тонуть і гинуть слова,

Прахом залізо, пряме окривіє, насип осінніми зливами змиє,
Світ пожирається дикою міллю, міль промовля: «Дайте два!»

Час прокрутили на фарш у кунсткамері,
пекла бруківка – то благосні наміри,
Ось до кобил женуть сивого мерина; хто божевільний – мудрець,

Вірша рядки – то є кулі суцільні,
випили, брякнули, стрільнули, вцілили,
Учні сенсея, як зграя, обсіли, хай ім, безжалісним, грець!

Падають бомби, руйнуються принципи,
тут головне – виглядати, мля, принцями,
В юні роки цілував ручку жінці я –
знайдуть, розкрутять, як млин:

Жінка не та, я не той, а лобзання –
просто, бач, у непристойність сповзання,
Брате, чекаємо на покаяння, термін – п'ятнадцять хвилин.

Чи ти живий, чи помер ти – все супер,
 все почуття з'їсть, яке зветься гумор,
 Сутінки світу – немирні по суті, тхір наведе вовчий лоск,

Кожен чиряк закипає воронкою,
кожен дзвінок віддає похоронкою,
А на руїнах, отут, під сосонкою, був продуктовий кіоск.

Примхи у вічності ріжуть краями,
звірі навчають людей рити ями:
«Будете, – кажуть, – живими мерццями.
Це ж, мабуть, вище, ніж звір?»

Вище, звичайно, і рух суто правильний,
так доростемо ми і до диявола,
Стиснемо яблуню райську по-справжньому;
жало блищить: «Мені вір!»

Тут і підкажемо Євам з Адамами статі Адольфами,
статі Саддамами,
Вчора були королями та дамами, нині вже вийшли в тузи.

Стіл затрусивсь. Б'ють і бубни, і черви –
вибухи рвуть забудови і нерви,
Фенріра-вовка приваблять консерви, вивалив Фенрір язик.

У лексикона великі новації – ось під артою мирняк на локації,
Бачиш, як грона душисті акації тонуть у сивим диму?

Мова нова грізно брязкає траками, ломить зеленкою,
гупає страхами,
Місто спотворює рвами, бараками – ні, не сприйму, не сприйму.

Горлом німим, ротом рваним, як рана,
я навздогін домовин каравану
Хрипом давлюся, і лазні криваві піною скрізь повстають,

Слово старе, як нове, мене кличе, хоч несучасне, але пересічне,
Боже, нехай зберігається вічно! Жити йому у раю.

Касида безсоння

Від тривоги до тривоги не знайти шляху-дороги,
Хтось жбурнув той шлях під ноги – жмут ганчір'я злий.

Дайте спокою! Слабкою не поворухнеш рукою –
Ось, накапай із флакону, ще й горілку лий.

Пам'ять відьмою завила: від прильоту до розриву
Лише мить – лікарня, ринок... Клубочиться дим.

Вікна геть, згоріла стріха. Старість – ось у чому втіха,
Маєш що згадати. Лихо, лихо молодим.

Ніч суцільну до світанку п'єш безсоння. Навіть зранку
Мовкне птах. На башті танку крапельки роси.

Кіт нявчить: йди геть, ледащо! Світ фортуни в клуню тащить,
Хоче світ, щоб стало краще. Шансе, сучий син!

А від мене і до тебе кілометрів як до неба,
Якщо раптом мапу треба, лікаря поклич.

Ми і так до серця серцем, бо ми разом попри все це:
«Що, гуркоче? Чую, чесно. Як ти? Знаю, ніч».

Бог між слів, а чорт між крапель, піднімай-но вище прапор,
Хай побачать: ще не крапка, ось такі діла,

Хоч флагшток мов сигаретка, ще й не оксамит – серветка,
Але вже пішла «ответка», добренько пішла.

Щось було, а інше буде, цей згадає, той забуде,
Б'є шаман у древній бубон, ліжко ходуном,

Чи то разом, чи окремо, дрібним бісом пальців тремор,
Затихай, мовчи, сирено, все, підйом, підйом.

